

Fins que un dia vàrem decidir que s'havia de donar utilització a aquell tros de terreny que any darrera any estava allà, provocador i sense fer cap servei. Així és que un diumenge tots plegats, pares, AV, mestres, fills, tiets, avis, en fi tots, vàrem entrar al descampat, vàrem començar a netejar tota la brutícia i el herbots i el vàrem declarar nostre, ja no havien d'anar amunt i avall amb els nens, a llevat que volguéssim participar en alguna activitat a la Porxada o fer un passeig que ens interessés per un determinat motiu, ara sols calia baixar les escales, donar mitja volta a la vorera i entrar al solar.

Va portar alguna complicació, però actualment és el pati de l'escola.

L'edifici actual, inicialment era un club de billar. No quedava gens adient un club de billar a la planta baixa i una escola bressol en el segon pis. Era fàcil d'entendre, al cap d'uns anys hi va haver la possibilitat de traslladar el billar en un altre edifici, l'Ajuntament va proposar fer-hi la nova escola. Semblava un somni.

Tot aquest envoltori exterior, anava acompanyat de la necessitat d'oferir millor qualitat educativa, mai no ens vam conformar a "guardar nens" canviar bolquers, donar-los menjar, distreure'ls. Volíem a més educar-los, donar-los una base per al futur. Per tant vam necessitar molt més que la preparació que dúiem inicialment. Gradualment vam anar passant per l'escola de magisteri per treure'ns el títol de mestre i adquirir els coneixements tècnics que necessitàvem.

Per motius que no vénen al cas, no vaig poder iniciar el segon curs de magisteri, i el desembre del curs 84-85, vaig haver de deixar l'escola per una baixa indefinida; però aquesta etapa ha deixat una empremta molt forta en la meua vida.

Encara ara quan veig nens petits pel carrer fent "el tren petitó" amb un o dues mestres, el cor em batega i se'm fa un nus a la gola, els miro amb tendresa i a les mestres amb la complicitat que ja sé de què va...

Pot ser pretencios, però deixeu-me pensar que aquell equip, les AV, els pares, tots vam fer quelcom important; que deixar un bon llegat a la ciutat, que va valer la pena les reunions, els esforços, els desvetllament i les alegries.

I deixeu-me també pensar que d'aquí a 25 anys puguem seguir sentint-nos orgullosos del que haurem fet.

PAQUITA MARRUGAT

